

var i og for sig ikke andet end en Bekræftelse af mine Udtalelser i Forgaars. Den højtærede Finansminister begyndte sin Tale med at undersøge mine Motiver til at tale om denne Sag her i Tinget. Han havde, forstod jeg paa ham, faaet den Opfattelse, at det, der dikterede min Stilling, var politiske Hensyn. Jeg synes, at det er en mærkelig Slutning, den højtærede Finansminister er kommet til. Min Stilling kunde maaske siges at være dikteret af politiske Hensyn, hvis jeg havde stillet mig ved Tjenestemændenes Side i Spørgsmaalet om Retten til kollektiv Masseopsigelse, eller hvis jeg havde holdt min Tale i svævende Udtryk, saaledes som f. Eks. den højtærede Konseilspræsident holdt sin. Men min Stilling har jo været klar og bestemt, idet jeg har udtalt mig ubetinget imod, at Tjenestemænd skulde kunne gaa rundt med den Opfattelse, at de havde Ret til kollektiv Masseopsigelse. Denne klare og utvetydige Udtalelse synes jeg maatte have bibragt den højtærede Finansminister en anden Opfattelse, nemlig at i denne Sag drejede det sig for mig ikke om at faa det politiske Hensyn frem, men udelukkende om at faa denne Sag afgjort — som jeg i min Tale sagde — under Hensyn til, at man fra den højtærede Konseilspræsident eller fra den højtærede Finansminister fik en vejledende Udtalelse til Tjenestemændene og til den Offentlighed, som ikke var tjent med at blive holdt hen i Uvished, om, hvorvidt en saadan Ret til Masseopsigelse bestod eller ikke. Derfor maa jeg tilbagevise den højtærede Finansministers Motivering af min Stilling; den er ikke dikteret af politiske Grunde, saa havde jeg slet ikke taget paa Sagen, saaledes som jeg har gjort.

Efter at have efterlyst mine politiske Grunde udtalte den højtærede Finansminister, at Tjenestemændene havde ikke paa noget Tidspunkt overfor Regeringen klaget over, at Forhandlingsreglerne ikke blev benyttet. Det har jeg heller ikke sagt. Jeg sagde blot, at hvis man havde brugt Forhandlingsreglerne, havde hele denne Sag efter min Opfattelse faaet et andet Forløb. Derimod udtalte den højtærede Finansminister, at Aanden i Forhandlingsreglerne havde været ledende. Men hvad er Aanden i Forhandlingsreglerne? Jeg har altid set paa Forhandlingsregler i det hele taget og i Særdeleshed de Forhandlingsregler, som gælder for Forhandlinger mellem Tjenestemændene og Administrationen, paa den Maade, at de selvfølgelig, hvis

man skal følge Aanden i dem, forudsætter, at der føres en virkelig Forhandling, og at denne bliver optaget paa et saa tidligt Tidspunkt, at eventuelle truende Konflikter kan anværges. Men efter de Oplysninger, jeg gav i Forgaars om den Maade, hvorpaa disse Forhandlinger er blevet ført, synes jeg ikke, man med synderlig Ret kan sige, at de er førte i Overensstemmelse med Aanden i Forhandlingsreglerne. Jeg lagde ganske vist Mærke til, at den højtærede Finansminister sagde: Forhandling — ja, vi førte jo Forhandling, men naar man saadan sidder sammen, er der noget, som antager Samtalens Form, og derfor tager man det ikke saa højtideligt; men hvis der altsaa har fundet en Samtale Sted, isprængt med almindelig Forhandling, forekommer det mig, at denne Samtale ikke kan have været særlig hyggelig eller særlig meget i Overensstemmelse med Aanden i Forhandlingsreglerne, eftersom de Udtryk, jeg forleden Dag gav Oplysning om, var faldet i disse Møder; det med „den hvæssede Kniv“ og den højtærede Konseilspræsidents Meddelelse til de paagældende Forhandlere om, at han gerne vilde kunne se dem i Øjnene under en anden Situation, tyder efter min Opfattelse paa, at Forhandlingerne ikke helt igennem har været førte i den allerelskværdigste eller mest forstaaende Form. Derfor er heller ikke Aanden i Forhandlingsreglerne efter min Mening blevet fulgt. Men det fik endda være. Det, jeg navnlig har bebrejdet den højtærede Finansminister, og som jeg endnu vil fastholde har været hans Fejl, er, at han ikke i Tide, da han saa, hvor kritisk Situationen var ved at udvikle sig, netop brugte Forhandlingsreglerne til at afværge, at der indtraadte en Situation, som hverken Regeringen, Tjenestemændene eller Samfundet kunde være tjent med.

I sine Udtalelser i Dag pegede den højtærede Finansminister paa, at jeg havde talt om Tidspunktet den 16. Maj i Aar. Ja, det nævnedes jeg for at vise, at allerede da havde Tjenestemændene henvendt sig med deres første Andragende til Ministeriet, men at man ikke tog Hensyn dertil. Jeg sagde ikke, og det har det aldrig været min Mening at sige, at Regeringen paa det Tidspunkt skulde have optaget Forhandlingen; nej, det, jeg bebrejdede den højtærede Finansminister, var, at han ikke samtidig med, at han forelagde sit Skattelovkompleks, hvorved han krævede de 150 Mill. Kroners Merindtægt i Statskassen, og ved hvilken Lejlighed